

ชีวิตคนเรามีหลายช่วงเวลาที่สามารถเปลี่ยนแปลงทุกอย่างได้

ผมไม่ได้หมายถึงเรื่องเล็กน้อยอย่างเช่นซีเรียลรสไหนที่กลายมาเป็นรสโปรด หรือเรื่องที่ว่าคุณได้เรียนในชั้นเอพีหรือเปล่า หรือคุณหลงรักหญิงสาวคนไหน หรือสุดท้ายแล้วคุณจะไปใช้ชีวิตอยู่ที่ไหนในอีก ๒๐ ปีข้างหน้า แต่ผมหมายถึงการเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง วินาทีหนึ่งโลกของคุณอาจจะเป็นแบบหนึ่ง แต่พอวินาทีถัดไป บัง! ทุกอย่างกลับเปลี่ยนแปลงจนหมดสิ้น ทุกกฎกติกา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเคยยอมรับเกี่ยวกับความเป็นจริงที่เป็นอยู่ พวกนักพลิกผันจากหน้ามือเป็นหลังมือ เหมือนอะไรที่เคยขึ้นก็กลายเป็นลง อะไรที่อยู่ซ้ายก็กลายเป็นขวา

และความตายก็กลายเป็นการมีชีวิต

ผมจ้องมองภาพถ่ายใบนี้ด้วยใจที่ตระหนักรู้ว่าเราทุกคนล้วนอยู่ห่างจากการเปลี่ยนแปลงโดยสิ้นเชิงที่ว่ามันแค่เพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้น สิ่งที่ผมกำลังมองเห็นด้วยสองตาข้างไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย ผมเลยกะพริบตาสองสามครั้งแล้วมองใหม่ เหมือนผมหวังจะให้ภาพนั้นเปลี่ยนไป แต่มันก็ไม่เปลี่ยน

ภาพใบนี้เป็นภาพขาวดำแบบสมัยก่อน เมื่อคิดคำนวณในใจเล็กน้อย ผมพบว่าภาพใบนี้น่าจะถ่ายเมื่อเกือบเจ็ดสิบปีที่แล้ว

“เป็นไปได้” ผมพูด

ผมไม่ได้พูดกับตัวเอง เพื่อคุณจะได้คิดว่าผมบ้า (ซึ่งอีกไม่นานคุณก็คงคิดแล้วละ) แต่ผมกำลังพูดกับคุณยายคางคาว เธอยืนสวมชุดนอนสีขาวยุ้งห่างจากผมไปไม่กี่ฟุตและไม่พูดอะไรสักคำ ผมยาวลีเทาของเธอดูเหมือนกำลังพลิวไหว่ทั้งที่

มันไม่ได้ขยับเลยสักนิด ผิวของเธอมีริ้วรอยและเหี่ยวยุบ เหมือนกระดาษเก่าที่ ถูกคนพับแล้วคลี่หลายต่อหลายครั้ง

ต่อให้คุณไม่รู้จักคุณยายคางคาว *รายนี้* คุณก็คงรู้อยู่ดีว่า คุณยายคางคาว เป็นใคร เธอคือหญิงชราหน้าขลุ่ยที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังเก่าหน้าขลุ่ยไม่ไกลจาก บ้านคุณ เมืองทุกเมืองจะต้องมีคุณยายคางคาวหนึ่งคน เราต่างก็เคยได้ยินเรื่องราว จากสนามเด็กเล่นในโรงเรียนกันทั้งนั้น เรื่องที่พูดถึงสิ่งเลวร้ายที่คุณยายคางคาวจะ ทำกับคุณถ้าเธอจับตัวคุณได้ ถ้าเป็นเด็กเล็กๆ ก็คงอยู่ห่างจากบ้านของเธอ แต่ถ้า เป็นเด็กที่โตกว่า อย่างเช่นในกรณีของผมก็คือเด็กมัธยมปลายปีสอง เราก็เลือกจะ อยู่ห่างจากเธออยู่ดี เพราะถึงจะรู้ว่ามันเป็นเรื่องราวไร้สาระและเราก็โตเกินกว่าจะเชื่อ เรื่องแบบนั้น แต่ลำพังแค่ตัวบ้านของคุณยายคางคาวก็ทำให้กลัวพอแล้ว

กระนั้นผมก็ยังกลับมาอยู่ตรงนี้ อยู่ในห้องนั่งเล่นในบ้านเธอ และกำลัง จ้องมองภาพถ่ายที่ผมรู้ว่ามันไม่มีวันจะเป็นแบบที่ผมคิดไปได้

“ผู้ชายคนนี่ใครครับ” ผมถามเธอ

เสียงเธอรืดแหลมเหมือนไม้กระดานเก่าที่อยู่ใต้เท้าของเรา “เพชรฆาตแห่ง โลกดอร์ซ” เธอตอบเสียงแผ่ว

ชายในภาพสวมเครื่องแบบของกองกำลังรักษาประเทศในสมัยสงครามโลก ครั้งที่ ๒ พูดสั้นๆ ก็คือเขาเป็นพวกทหารนาซีใจโหดที่ฆ่าคนมาแล้วมากมายตามที่ คุณยายคางคาวบอก รวมถึงพ่อของเธอด้วย

“แล้วภาพนี้ถ่ายเมื่อไหร่ครับ” ผมถาม

คุณยายคางคาวทำหน้าที่เหมือนมิ่งเงาเมื่อได้ยินคำถามของผม “ฉันก็ไม่แน่ใจ เหมือนกัน น่าจะราวปี ๑๙๔๒ หรือ ๑๙๔๓”

ผมมองชายที่อยู่ในภาพถ่ายอีกครั้ง หัวผมหมุนไปหมด ทุกอย่างดูไม่มีเหตุผล เลย ผมพยายามบอกตัวเองให้นึกถึงสิ่งที่ผมแน่ใจ อันได้แก่ชื่อของผม ผมรู้ว่าผม ชื่อมิกกี้ โบลิวาร์ เริ่มต้นได้ดี ผมเป็นลูกชายของเบรต (เสียชีวิตแล้ว) กับคิตตี้ (อยู่ในสถานบำบัด) โบลิวาร์ ตอนนั้นผมอยู่ในความดูแลของลุงที่ชื่อไมรอน โบลิวาร์ (ซึ่งเป็นคนที่ผมต้องอดทนอย่างมาก) ผมเรียนที่โรงเรียนมัธยมปลายแคสเซลตัน เป็นเด็กใหม่ที่พยายามจะปรับตัว และถ้าดูจากภาพถ่ายใบนี้ ผมก็อาจจะมีอาการ จิตหลอนหรือเสียดสีโดยสิ้นเชิงด้วยก็ได้

“มีอะไรหรือ มิกกี้” คุณยายคางคาวถามผม

“มีอะไรนั่นหรือ” ผมทวนคำถาม “คุณล้อผมเล่นใช่ไหม”

“ฉันไม่เข้าใจ”

“คนนี้นะ” ผมชี้ไปที่ภาพ “คือเพศผสมชาติแห่งโลดจ้ออย่างนั้นหรือ”
“ใช่”

“แล้วคุณก็คิดว่าเขาตายตอนสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ใช่ไหม”

“ฉันได้ยินมาแบบนี้” เธอพูด “มิกี้ เธอรู้อะไรมา”

ผมก็ย้อนไปจนถึงครั้งแรกที่ได้เห็นคุณยายคังคาว ตอนนั้นผมกำลังเดินไปโรงเรียนใหม่ แต่แล้วจู่ๆ เธอก็กลับโผล่มาตรงทางเดินของบ้านเก่าซอมซ่อหลังนี้ เล่นเอาผมเกือบแหกปากร้องเสียงดัง เธอยกมือมาทักผมมาทางผม แล้วเอ่ยคำห้าคำที่กระแทกเข้าตรงกลางอกผมราวกับโดนหมัดซัด

มิกี้ ผมไม่รู้ว่าคุณรู้ชื่อผมได้ไง พ่อเธอยังไม่ตาย

นั่นคือสิ่งที่ชักนำให้ผมก้าวเข้ามาในถนนบ้านบอสายนี้ แคมตอนนี้ยังทำให้ผมต้องเจอกับ...ภาพนี้

ผมเงยหน้าจากภาพถ่าย “คุณบอกเรื่องนั้นให้ผมฟังทำไม”

“บอกเธอเรื่องอะไร”

“บอกว่าพ่อผมยังไม่ตายไง ทำไมคุณถึงพูดกับผมแบบนี้”

เธอเงยบ

“เพราะตอนนั้นผมก็อยู่ในเหตุการณ์” ผมบอกเธอ เสียงผมเริ่มสั่น “ผมเห็นพ่อตายด้วยสองตาของตัวเอง แล้วทำไมคุณถึงพูดอะไรแบบนี้”

“ไหนบอกซิ” เธอพูดเสียงเล็กแหลมแบบคนแก่ “บอกฉันหน่อยว่าเธอจำอะไรได้บ้าง”

“นี่คุณพูดจริงๆ หรือ”

หญิงชราพับแขนเสื้อโดยไม่พูดไม่จา แล้วเอารอยสักที่ระบุว่าเธอคือผู้รอดชีวิตจากค่ายมรณะเอชวีวิทให้ผมดู

“นั่นเล่าให้เธอฟังแล้วว่าพ่อฉันตายยังไง” เธอพูด “คราวนี้ตาเธอบ้าง เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฉันฟังซิ”

ผมรู้สึกเอ็นทวไปทั่วแผ่นหลัง ผมมองไปรอบห้องมืดสลัว แผ่นเสียงไวโนลยังคงหมุนอยู่บนเครื่องเล่น และกำลังส่งเสียงเพลงที่ชื่อ “โทมัสแตนส์ดีล” ซึ่งแปลว่าเวลาหยุดเดินของวงฮอรัสพาวเวอร์ออกมาให้ได้ยิน แม่ผมเคยเป็นแฟนของวงฮอรัสพาวเวอร์ แม่เคยร่วมงานเลี้ยงกับวงนี้ด้วยในสมัยที่ยังมีชื่อเสียง ก่อนที่ผมจะมาเกิดและทำให้พี่น้องทั้งหมดของแม่สลายไป บนหิ้งเหนือเตาผิงของคุณยายคังคาวมีภาพถ่ายต้องคำสาปใบนั้นวางอยู่ ภาพที่มีอิบปีหนุ่มสาวยุคปี ๑๙๖๐ ห้าคนสวมเสื้อยืดมัดย้อมที่มีลายผีเสื้ออยู่บนหน้าอก

“เล่ามา” คุณยายค้ำคาวพุดซ่า

ผมหลับตาแล้วสุดท้ายใจก็ มันยากเหลือเกินที่จะทวนนึกถึงเรื่องนั้น แต่ถึงอย่างไรก็เหมือนผมนึกถึงมันอยู่แล้วทุกคืน

“ตอนนั้นเรากำลังขับรถไปแซนดีเอโก มีแค่ผมกับพ่อแค่สองคน เราเปิดวิทยุฟัง เราหัวเราะกัน” นั่นคือสิ่งที่ผมจำได้ดีที่สุดในช่วงนั้นนะนะ เสียงหัวเราะของพ่อ “โอเค” เธอพูด “แล้วยังไงต่อ”

“มีรถนอกประสงค์คันหนึ่งแล่นข้ามเกาะกลางถนนมาชนประสาณากับรถของเรา โครม แบบนั้นเลย” ผมเว้นช่วงครู่หนึ่ง แทบจะรู้สึกได้ถึงแรงปะทะที่หน้าสะพรั่งกลัวครั้งนั้น รู้สึกถึงร่างที่ถูกยึดไว้กับเข็มขัดนิรภัย รวมถึงตอนที่หัวถูกกระชากจนทุกอย่างดับวูบไปหมด “รถเราพลิกคว่ำ ตอนรู้สึกตัว ตัวผมติดอยู่กับที่นั่ง มีเจ้าหน้าที่ดับเพลิงคนหนึ่งกำลังพยายามช่วยผมอยู่”

“แล้วพ่อเธอล่ะ”

ผมมองหน้าเธอ “คุณรู้จักพ่อผมใช่ไหม ลุงผมบอกว่าพ่อเคยมาที่นี่ตอนยังเด็ก” แต่เธอไม่สนใจที่ผมถาม “พ่อของเธอ” เธอพูดซ้ำ “เกิดอะไรขึ้นกับพ่อของเธอในอุบัติเหตุครั้งนั้น”

“คุณก็รู้อยู่แล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

“บอกฉันมา”

ผมมองเห็นพ่ออยู่ในหัว “พ่อผมนอนหงายอยู่ ตาสองข้างปิด เลือดไหลเป็นแอ่งรอบหัว”

ใจผมเริ่มแหว่ง

คุณยายค้ำคาวเอื้อมมือผมแห่งมาหาผม “ไม่เป็นไรนะ”

“ใครว่า” ผมตอบกลับ น้ำเสียงผมเริ่มเจอความโกรธแล้ว “ใครว่าไม่เป็นไร ไม่ใกล้เคียงกับคำว่าไม่เป็นไรด้วยซ้ำ เพราะมีเจ้าหน้าที่กู้ชีพคนหนึ่งช่วยชีวิตพ่อผมอยู่ เขามีผมสิทธารายกับตาสีเขียว ซึ่งสุดท้ายแล้วเจ้าหน้าที่กู้ชีพคนนี้ก็เงยหน้าขึ้นมองผม พอเราสบตากัน เขาก็ส่ายหน้า แต่ครั้งเดียวเท่านั้น ผมก็รู้เลยทันที สีหน้าเขามันบอกหมดทุกอย่าง มันจบแล้ว พ่อผมตายแล้ว สิ่งสุดท้ายที่ผมเห็นก็คือเห็นพ่ออยู่บนเตียงจีน แล้วก็เห็นเจ้าหน้าที่กู้ชีพคนนั้นที่มีผมสิทธารายกับตาสีเขียวเข็นพ่อไป”

คุณยายค้ำคาวไม่พูดอะไร

“แล้วนี่ล่ะ” ผมชูภาพถ่ายสีขาวดำใบเก่าขึ้น เสียงผมเริ่มสะดุด น้ำตาก็ไหลเร็วขึ้นด้วยตอนนี้ “นี่ไม่ใช่ภาพถ่ายของทหารนาซีเก่าที่ไหนเลย แต่มันเป็นภาพของเจ้าหน้าที่กู้ชีพคนนั้น”

ใบหน้าของคุณยายค้างคาว่าซึ่งชาวซีตอย่างที่สุดอยู่แล้ว ดูจะยิ่งซีตหนักกว่าเดิม “ฉันไม่เข้าใจ”

“ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน เพชฌฆาตแห่งโลดอร์ชของคุณนะหรือ เขานั้นแหละคือเจ้าหน้าที่กู้ชีพที่เซ็นพ่อผมไป”

ปฏิกิริยาของเธอทำให้ผมประหลาดใจ “ฉันเหนื่อยแล้ว มิคกี้ เธอกลับไปได้แล้ว”

“คุณล้อเล่นใช่ไหม หมอนี่เป็นใคร แล้วทำไมเขาถึงพาพ่อผมไป”

เธอเอื้อมมือสั่นระริกขึ้นเปิดปาก “บางครั้งคนเราก็อยากจะได้อะไรมากเสียจนคิดไปว่ามันเป็นแบบนี้ เธอเข้าใจไหม”

“ผมไม่ได้อยากให้ภาพถ่ายใบนี้เป็นภาพของเจ้าหน้าที่กู้ชีพคนนั้น แต่มันเป็นภาพหมอนั้นจริง ๆ”

เธอส่ายหน้า ผมที่ยาวถึงเอวพลิวไหวไปกับสายลม “ความทรงจำน่าจะเป็นสิ่งที่เชื่อถือไม่ได้เลย พอโตขึ้นเธอจะเข้าใจเรื่องนั่นเอง”

“คุณกำลังบอกว่าผมคิดผิดงั้นหรือ”

“ถ้าเพชฌฆาตยังมีชีวิตอยู่ เขาก็คงจะอายุเกือบเก้าสิบปีแล้ว ซึ่งจะเป็นอายุที่แก่เกินกว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่กู้ชีพได้”

“อ้าว ผมไม่ได้บอกว่าเขาอายุเก้าสิบเสียหน่อย แต่เขาอายุพอกับหมอนี่นั่นแหละ”

คุณยายค้างคาว่าแต่ผมมองผม เหมือนตอนนั้นความเพี้ยนได้เปลี่ยนถ่ายจากคนหนึ่งไปอยู่ที่อีกคนแล้ว ผมรู้แล้วว่ามันฟังดูเป็นอย่างไร มันเหมือนคนเป็นโรคประสาทที่พูดจาไม่มีเหตุผล ตอนนั้นเพลงจบลงแล้ว เพลงใหม่กำลังเริ่มเล่น คุณยายค้างคาถอยหลังไปหนึ่งก้าว ชูดนอนสีขารุ่งริ่งของเธอลากไปตามพื้นไม้เก่า เธอมองผมด้วยแวตาทิกระด้างขึ้น

“อะไร” ผมถาม

“ได้เวลาที่คุณต้องกลับแล้ว แล้วช่วงนี้ก็อย่ามาพบฉันสักพัก”

“ผมไม่เข้าใจ”

“เธอทำเรื่องผิดพลาดแล้ว” เธอบอกผม

หัตถ์ตาของผมเริ่มมีน้ำตาเอ่อ “คุณคิดว่าผมจะลืมใบหน้านั้นลงหรือ รวมถึงสายตาก็เขามองผมก่อนที่จะเซ็นพ่อไปนะ”

ตอนนั้นเสียงเธอแข็ง “ออกไป มิคกี้”

“ผมไม่...”

“ออกไป!”

๒

หนึ่ง ชั่วโมงหลังจากนั้น ผมก็นั่งอยู่ที่สนามหลังบ้าน หรือที่จริงต้องบอกว่าเป็นสนามหลังบ้านของลุงไมรอนของผมมากกว่า แล้วก็เล่าเรื่องทั้งหมดให้อีมาฟัง อีมาสวมชุดสีดำทั้งตัวซึ่งเข้ากับสีผมของเธอเหมือนอย่างเคย เธอทาสีดำและสวมแหวนเงินรูปกะโหลกกับกระดุกไขว้ไว้ที่นิ้วกลาง แถมยังใส่ตุ้มหูอีกมากมายหลายชิ้นจนผมนับไม่ไหว

อารมณ์โดยปกติของอีมาจะเอนไปทางบูตบิ่ง แต่ตอนนี้เธอกลับจ้องมองราวกับจู่ๆ ผมมีแขนที่สามงอกออกมา

“เธอออกมาเฉยๆ เลยหรือ” อีมาถาม

“แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ” ผมถามกลับ “เค้นเอาข้อมูลจากคนแก่หรือไง”

“ไม่รู้สิ แต่เธอเดินออกมาเฉยๆ ได้ยังไง”

“ก็เขาขึ้นไปข้างบน จะให้ฉันทำยังไงล่ะ ให้ตามขึ้นไปหรือไง แล้วถ้าเกิดว่าไม่รู้สิ ถ้าเกิดเขาถอดเสื้อผ้าหรืออะไรทำนองนั้นล่ะ”

“อื” อีมาร้อง “ชนลูก”

“ก็ใช่ไหมล่ะ”

ทั้งที่อายุยังไม่ถึงสิบห้าปี แต่อีมา มีรอยสักจำนวนไม่น้อย เธอสูงราวห้าฟุต สีนวลและก็มีน้ำหนักที่คนส่วนใหญ่ในสังคมของเราถือว่า มีรูปร่างใหญ่ ตอนที่เราพบกันครั้งแรกเมื่อสองสามสัปดาห์ก่อน เธอนั่งกินอาหารเพียงอยู่คนเดียวที่โต๊ะของเด็กที่สังคมรังเกียจ แต่เธอบอกว่าชอบแบบนี้

อีมาจ้องมองภาพถ่ายสี่ขาวดำ “มิกี้”

“ว่าไง”

“เธอคงไม่ได้เชื่อจริงจังใช่ไหมว่ามันจะเป็นผู้ชายคนเดียวกัน”

“ฉันรู้ว่ามันฟังดูเหมือนฉันบ้า แต่...” ผมหยุดพูด

อีมาจะเป็นคนที่มีลักษณะแบบนี้ เปลือกนอกของเธอที่เธอแสดงให้คนทั้งโลกเห็นคือท่าทางที่ปิดตัวแล้วก็บูดบึ้ง อีมาไม่ใช่คนที่เรียกได้ว่าสวยตามแบบสมัยนิยม แต่เวลาที่เธอมองผมด้วยดวงตากกลมโตสีน้ำตาลเหมือนที่ทำอยู่ตอนนี้ แถมยังแสดงความโล่งใจเป็นห่วงเป็นใยออกมาทางสีหน้า มันทำให้เธอมีบางสิ่งที่ยิ้มยออดมาก ๆ

“เล่าต่อสิ” เธอพูด

“คืออุบัติเหตุล่ะ” ผมเริ่มเล่า “มันเป็นเหตุการณ์ที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตฉัน ยกกำลังสิบเลยก็ว่าได้ เพราะพ่อของฉัน...” สารพัดความทรงจำถ้าโถมเข้ามา ตอนนั้นผมเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง เราสามคนอาศัยอยู่ในต่างประเทศมาแทบจะตลอดชีวิตของผม เดินทางท่องเที่ยวไปยังเมืองลับแลตามมุมต่างๆ ของโลกกันอย่างมีความสุข ผมคิดว่าเราเป็นคนพเนจรที่ปราศจากความกังวลใดๆ เป็นโบฮีเมียนข้ามชาติที่ทำงานให้กับหน่วยงานการกุศลหลายแห่ง ผมไม่ได้ตระหนักเลยว่ามันจะมีอะไรมากไปกว่านั้น

“ไม่เป็นไรนะ” อีมาพูด

แต่มันก็ยากที่จะเปิดเผยเรื่องราวมากกว่านี้ เวลาที่เราเดินทางท่องเที่ยวมานานๆ เราจะมีเพื่อนไม่มากนัก (เพื่อนสักคนยังหายากเลย) นั่นเป็นหนึ่งในหลายเหตุผลที่ทำให้ผมอยากอยู่เป็นหลักแหล่ง และเป็นเหตุผลที่ทำให้สุดท้ายพ่อต้องเลิกทำงานแล้วพาเราย้ายกลับมาแคลิฟอร์เนีย จากนั้นก็พาผมสมัครเข้าเรียนโรงเรียนจริงๆ แล้วก็ เอ้อ ตายจากไป ดังนั้นคุณคงเข้าใจแล้วใช่ไหม สิ่งที่เกิดขึ้นหลังเรากลับมาที่อเมริกานะ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการตายของพ่อหรือชีวิตที่ดิ่งลงเหวของแม่ ทั้งหมดล้วนเป็นความผิดของผม ไม่ว่าคุณจะอยากแจกแจงแยกแยะอย่างไร มันก็เป็นเพราะผมอยู่ดี

“ถ้าเธอไม่ยากเล่าให้ฉันฟัง...” อีมาเอ่ย

“เปล่า ฉันอยากเล่า”

เธอมองผมด้วยดวงตากกลมโตคู่นั้นอีกแล้ว ดวงตาที่แสนจะตั้งอกตั้งใจ แสนจะเข้าใจและใจดี

“อุบัติเหตุครั้งนั้นนะ” ผมพูด “มันพราวทุกอย่างไปหมด มันฆ่าพ่อฉันทำให้ใจของแม่แตกสลาย”

แต่ผมไม่เสียเวลาเล่าว่ามันทำอะไรกับผมบ้าง ไม่ได้เล่าว่าผมรู้ว่าตัวเองจะไม่

มีวันลืมนั่นลง เพราะเรื่องนั้นไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ตรงนี้ เพราะตอนนั้นผมกำลังพยายามคิดอยู่ว่าจะโยงเรื่องนี้กลับไปหาเรื่องเจ้าหน้าที่กู้ชีพกับชายในภาพอย่างไรได้บ้าง

ตอนนั้นผมเริ่มเล่าช้าลง “เวลาที่เธอเจอเรื่องอะไรแบบนี้ เวลาที่เรื่องบางอย่างมันเกิดขึ้นแบบกะทันหัน แถมยังทำลายทุกอย่างในชีวิตเรา... เธอจะจดจำทุกอย่างได้หมด เธอจะจำได้ทุกรายละเอียด พุดแบบนี้ฟังดูมีเหตุผลไหม”

“แน่นอน”

“ดังนั้นเรื่องเจ้าหน้าที่กู้ชีพคนนั้นนะ เขาเป็นคนแรกที่บอกให้ฉันรู้ว่าพ่อไม่อยู่แล้ว เธอจะไม่ลืมหรอกว่าหมอนั้นมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร ยิ่งไงก็ไม่ลืม”

เราลังกันเงิบๆ ตรงนั้นไปอีกหนึ่งนาที ผมมองปากท่งของแบ๊นบาสเกตบอล ลุงไมรอนไปซื้อมาใหม่ตอนที่รู้ว่าผมจะมาพักอยู่ด้วย เราสองคนต่างก็พบความสบายใจจากมัน จากบาสเกตบอล จากการเลี้ยงลูกซ้าๆ จากการกระโดดดอยหลัง ชูตลูก จากการที่ลูกบอลลอลงไปในห่วงดังสวบ บาสเกตบอลคือสิ่งเดียวที่ผมกับลุง... ซึ่งผมจำใจต้องอยู่ด้วยและไม่อาจกัยให้ได้... ต่างก็ชอบเหมือนกัน

ผมกัยให้เขาไม่ได้ แล้วก็กัยตัวเองไม่ได้ด้วย

บางทีนั้นอาจเป็นอีกเรื่องที่ผมกับลุงไมรอนมีเหมือนกัน

“อย่ากัตหัวฉันนะ ได้ไหม” อีมาพุด

“ได้”

“ฉันเข้าใจทุกอย่างที่เธอพุดนะ เธอรู้ใช่ไหม แล้วคือสัปดาห์ที่ผ่านมาะ มันเป็นเรื่องที่บ้าบอมาก ๆ เรื่องนั้นฉันก็รู้เหมือนกัน แต่เราลองพิจารณาเรื่องนี้กันอย่างมีเหตุผลสักเดี๋ยวนะได้ไหม”

“ไม่ได้” ผมพุด

“หือ”

“เพราะฉันรู้ว่าถ้ามองแบบมีเหตุผล เรื่องนี้จะเป็นยังไง มันคงจะดูเหมือนว่าฉันควรถูกขังอยู่ในห้องบุญวมในโรงพยาบาลบ้าแน่นอน”

อีมายิ้ม “อืม ใช่ อันนั้นก็ใช่ แต่เพื่อให้เรามองทุกอย่างที่เป็นพื้นฐานได้ครอบคลุม เรามาดูกันทีละเรื่องดีไหม จะได้แน่ใจว่าฉันเข้าใจทุกอย่างถูกต้อง”

ผมพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจนัก

“เรื่องแรกนะ” เธอชี้ไปที่ทาเล็บสีงุ่นดำชิ้นมาหนึ่งนิ้ว “สัปดาห์ก่อนระหว่างที่เธอเดินมาโรงเรียน เธอเดินผ่านบ้านของคุณยายค้างคาวที่น่าขนลุก และทั้งๆที่เธอไม่ได้รู้จักเขา ไม่เคยเห็นเขามาก่อน แต่เขากลับบอกเธอว่าพ่อเธอยังมีชีวิตอยู่”

“ใช่”

“น่าสยงใช่ไหมล่ะ เขารู้ได้อย่างไรว่าเธอเป็นใคร หรือรู้ได้อย่างไรว่าพ่อเธอตายแล้ว แล้วอะไรเข้าถึงเขาให้พูดจาแบบนี้”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน” ผมตอบ

“ฉันก็ไม่รู้ ถ้าอย่างนั้น ขยับมาเรื่องที่สอง” อีมาชูนิ้วที่สองขึ้นมา เป็นนิ้วที่สวมแหวนรูปหัวกะโหลกและทาเล็บสีเหลืองขมื่น “สัปดาห์ถัดมาหลังจากที่เรารอดชีวิตจากเรื่องวุ่นวายมาได้ คุณยายคังคาวก็บอกเธอว่าชื่อจริงของเขาคือ ลิซซี่ โชเบิร์ก วีรสตรีที่ก้องจากการสังหารหมู่ซึ่งไม่มีใครได้พบเห็นตัวจริงอีกเลย นับตั้งแต่สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ ๒ จากนั้นเขาก็เอาภาพถ่ายของนาซีสมัยนั้นที่ฆ่าพ่อของเธอให้เธอดู แล้วเธอก็คิดว่าหมอนั้นเป็นคนเดียวกันกับคนที่พาพ่อเธอขึ้นเปลรพยาบาลจากไป” อีมาผายมือ “สรุปแบบนี้พอจะได้ไหม”

“ก็ได้อยู่นะ”

“โอเค ดี งั้นทีนี้เราก็พอจะคืบหน้าบ้างแล้ว”

“จริงหรือ”

เธอโบกมือเป็นสัญญาณให้ผมเงยบ “เราต้องลองมองข้ามความจริงที่ว่าทำไมหมอนั้นถึงไม่แก่ลงเลยทั้งที่เวลาผ่านไปเจ็ดสิบปีก่อนนะ”

“โอเค”

“ยังมีอีกเรื่องคือ เธอมักจะบรรยายถึงเจ้าหน้าที่กู้ชีพคนนั้นว่าเป็นคนที่มีผมสีบลอนด์อ่อนเหมือนลีทราเยและมีดวงตาสีเขียว”

“ถูกต้อง”

“นั่นคือส่วนที่เธอจำได้ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับเขาใช่ไหม ตาสีเขียวนะ ฉันจำได้ว่าเธอพูดด้วยว่าดวงตาคู่นั้นมีวงสีเหลืองอยู่รอบตาดำหรืออะไรสักอย่าง”

“ใช่ แล้วไง”

“แต่ว่านะ มิคกี้” อีมาเอียงคอ ตอนนี้เสียงเธออ่อนลงกว่าเดิม “ภาพนี้จะเป็นภาพขาวดำนะ”

ผมไม่พูดอะไร

“เธอไม่เห็นสีอะไรสักสี แล้วเธอก็รู้ได้อย่างไร ตัวอย่างเช่นเธอจะรู้ได้ยังไงว่าเขามีดวงตาสีเขียว เธอไม่รู้อะไรจริงไหม”

“ก็คงอย่างนั้น” ผมได้ยืนตัวเองพูดออกไป

“ถ้าอย่างนั้นก็มาว่ากันตรงๆ” อีมาพูด “ว่าเหตุการณ์ไหนจะเป็นไปได้มากกว่ากัน เพชฌฆาตแห่งโลดซ์รายนั้นแค่มีความคล้ายคลึงกับเจ้าหน้าที่กู้ชีพ แต่เธอ

ดันจินตนาการไปไกลกว่านั้น หรือว่านาซีอายุเก้าสิบคนนั้นกลายมาเป็นเจ้าหน้าที่กู้ชีพ
 หนุ่มที่ทำงานในแคลิฟอร์เนียตอนนี้จริงๆ”

แน่นอนว่าอีมาพูดมีเหตุผล ผมรู้ว่าตัวเองคิดอะไรไม่กระจ่าง สัปดาห
 ที่ผ่านมาผมถูกเล่นงานและเกือบถูกฆ่าตาย ผมเห็นคนถูกยิงเข้าที่ศีรษะ แล้วผม
 ก็จำต้องยืนเฉยแบบไม่อาจช่วยอะไรได้ขณะที่อีมากำลังจะถูกเชือดคออยู่รอบร่อ
 นึ่งไม่พูดถึงส่วนที่ทำให้ยิ่งสุดๆ นะ

อีมาลุกขึ้นปัดฝุ่นตามเนื้อตัวแล้วทำท่าจะเดินจากไป “ฉันต้องกลับแล้ว”

“กลับไปไหน”

“เจอกันพรุ่งนี้นะ”

เธอทำแบบนี้ทุกครั้ง ชอบหายตัวไปเฉยๆ แบบนี้ “ฉันจะเดินไปส่งเธอ”

ผมพูด

อีมาเอามือสองข้างทำสะเอวแล้วขมวดคิ้วมองผม

“มันตึกแล้ว อาจจะไม่ปลอดภัย”

“เธอล้อเล่นใช่ไหม เห็นฉันเป็นใคร เด็กสี่ขวบหรือไง”

แต่ไม่ใช่เหตุผลนั้น มีอะไรบางอย่างที่ทำอีมาไม่ยอมให้ผมเห็นว่าเธอพักอยู่
 ที่ไหน เธอมักจะเดินหายเข้าไปในป่าเฉยๆ ไซ้ เราสนิทกันอย่างรวดเร็ว และ
 ก็อาจจะเป็นเพื่อนสนิทที่สุดของกันและกันเท่าที่ต่างฝ่ายต่างเคยมีมา แต่เราก็ยังคงมี
 ความลับต่อกันหลายเรื่อง

อีมาหยุดชะงักเมื่อเดินไปถึงริมสนาม “มิกี้”

“ว่าไง”

“เรื่องภาพถ่ายนะ”

“ทำไมหรือ”

เธอประวิงเวลาสักพักก่อนจะพูด “ฉันไม่ได้คิดว่าเธอบ้านะ”

ผมรอให้เธอพูดต่อ แต่เธอไม่พูด

“ถ้าฉันคิดว่าไงล่ะ” ผมถาม “ถ้าไม่ได้บ้าแล้วฉันเป็นอะไร มีความหวังแบบ

ผิดๆ หรือไง”

อีมาฟังแล้วคิด “ก็อาจไซ้ แต่เรื่องนี้มันยังมีอีกด้านหนึ่งอยู่นะ”

“ด้านไหน”

“ฉันอาจจะบ้าด้วยก็ได้” เธอพูด “แต่ฉันเชื่อเธอ”

ผมลุกเดินไปหาเธอ ผมสูงหกฟุตสี่นิ้ว เลยสูงกว่าเธอมาก ผมมั่นใจว่าเราคง
 เป็นคู่ที่แปลกพิลึก

เธองยหน้ามองผมแล้วบอกว่า “ฉันก็ไม่รู้ว่าทำไม หรือเพราะอะไรนะ และ ก็ใช่ ฉันรู้ว่าเรื่องนี้มันมีข้อโต้แย้งอะไรยังไงบ้าง แต่ฉันเชื่อเธอ”

ผมตื่นต้นใจจนอยากจจะร้องไห้

“แต่คำถามคือ เราจะทำยังไงกับเรื่องนี้” อีมาถาม

ผมเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “เราหรือ”

“ก็ใช่สิ”

“ครั้งนั้นไม่ได้หรอก อีมา ฉันทำให้เธอเจอเรื่องร้ายมาพอแล้ว”

อีมานิ่งหน้าอีก “นี่เธอจะส่งสารฉันไปถึงไหน”

“เรื่องนี้ฉันจะจัดการเอง”

“ไม่ได้ มิคก็ เธอทำแบบนั้นไม่ได้ ไม่ว่าจะจะเป็นเรื่องอะไร ไม่ว่าจะระหว่างเธอกับคุณยายคางคาวจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น ฉันก็มีส่วนร่วมด้วย”

ผมไม่แน่ใจว่าควรตอบอย่างไรดี ก็เลยเลือกตอบไปว่า “กลับไปนอนคิดดูก่อนก็แล้วกัน พรุ่งนี้เข้าค้อยคุย ตกกลางไหม”

อีมาหันหลังแล้วทำท่าจะเดินต่อ “รู้ไหมว่ามันแปลกตรงไหน”

“ตรงไหน”

“เรื่องทั้งหมดนี้มันเริ่มจากการที่มีหญิงชราเพี้ยนๆ คนหนึ่งมาบอกเธอว่าพ่อเธอยังมีชีวิตอยู่ แต่ตอนนั้นนะหรือ ฉันกลับเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเขาเพี้ยนจริงหรือเปล่า”

แล้วอีมาก็หายไปในความมืด ผมหยิบลูกบาสเกตบอลขึ้นมา ก่อนจะตกลอยใน...โอเค ผมรู้ว่ามันฟังดูเป็นยังไง แต่มันคือการตกลอยในภวังค์ของการชู้ตลูกที่สงบราวเซน หลังจากเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น ผมรู้สึกโหยหาความสงบและความสงบเล็กน้อย

แต่ผมคงไม่มีโอกาสนั้น

ตอนนั้นผมคิดนะว่าเรื่องมันแย่มากแล้ว แต่ไม่ช้าผมก็ได้เรียนรู้ว่ามันแยกว่านั้น
ได้อีก

๓

ผมกำลังจะกระโดดตู้ตุ๊ก อยู่พอดีตอนที่ได้ยินเสียงรถลุงไมรอนขับเข้ามา

ไมรอน โบลีทาร์ เป็นเหมือนตำนานกีฬาเรื่องหนึ่งของเมืองนี้ เขาเป็นผู้ครองสถิติทุกสถิติด้านบาสเกตบอล โดยชนะเลิศเอ็นซีดีบีเบิลเอระดับมหาวิทยาลัยในรอบสี่ทีมสุดท้ายสองครั้ง และได้รับเลือกให้เข้าร่วมทีมบอสตันเซลติกส์ตั้งแต่คัดตัวรอบแรก ทว่าอาการบาดเจ็บกะทันหันที่หัวเข่าก็ทำให้หนทางประกอบอาชีพในเอ็นบีเอของเขาลื่นสุดลงตั้งแต่ยังไม่ทันได้เริ่มต้นขึ้นจริงๆ

ผมมักได้ยินพ่อผมซึ่งเป็นน้องชายของไมรอนเล่าให้ฟังอยู่เสมอว่าลุงของผมผิดหวังขนาดไหน พ่อผมรักและเทิดทูนไมรอนราววีรบุรุษ จนกระทั่งแม่ตั้งท้องผม ถ้าพูดให้ดีก็คือไมรอนไม่เห็นชอบเรื่องแม่ของผม และก็คงแสดงออกถึงความคิดนี้ด้วยภาษาที่ร้อนแรงไม่เบา สองพี่น้องเลยทะเลาะกัน สุดท้ายไมรอนก็เลยชกพ่อผมเข้าที่หน้า

แล้วทั้งสองคนก็ไม่เคยเจอหน้าหรือพูดกันอีกเลย

มาถึงตอนนี่ แน่หนอนว่าทุกอย่างสายไปแล้ว

ผมรู้ว่าเรื่องนี้ทำให้ไมรอนรู้สึกแค้นมาก รู้ว่ามันทำให้เขาหัวใจสลายแล้ว ก็อยากจะชดเชยผ่านทางผมแทน แต่ที่เขาไม่เข้าใจก็คือคนที่อภัยให้เขาได้ไม่ใช่ผม ในสายตาผม เขาเป็นคนพลัดไส้อแม่ให้ต้องไปมีชีวิตที่สุดท้ายก็ทำให้พ่อตายและแม่กลายเป็นคนติดยา

“ไง” ไมรอนพูด

“โง่”

“กินอะไรหรือยัง” เขาถามผม

ผมพยักหน้าแล้วชูตุลุก ไมรอนบอกว่าลูกไว้แล้วส่งกลับมาให้ผม สนามบาสเกตบอลมีความหมายต่อเราสองคนมาก เรื่องนี้เราต่างก็รู้ดี ที่ตรงนี้คือเขตฉนวน คือพื้นที่สงบศึก เป็นดินแดนแห่งความสงบเล็กๆ ระหว่างเรา ผมชูตุลุกอีกครั้งแล้วโน้มหน้า ไมรอนสังเกตเห็นพอดี

“อีกสองอาทิตย์จะมีนัดตัวใหม่” เขาถาม

เขากำลังพูดถึงทีมบาสเกตบอลของโรงเรียนมัธยมปลาย ซึ่งต้องสารภาพว่าผมหวังอย่างมากที่จะทำลายสถิติเก่าของเขาให้ได้

ผมส่ายหน้า “เขาเลื่อนแล้วครับ”

“เลื่อนไปเป็นเมื่อไหร่”

“วันจันทร์”

“โห เร็วแฮะ ตื่นเต้นหรือเปล่า”

แน่นอน ผมตื่นเต้นอยู่แล้ว มากด้วย แต่ผมก็แค่ยกไหล่ตอบแล้วชูตุลุกอีก

“ขออยู่แค่นี้สอง” ไมรอนพูด “เขาไม่ค่อยรับเด็กปีสองเข้าทีมใหญ่เท่าไหร่นะ”

“คุณก็เริ่มเล่นตอนปีสองเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

“พูดได้ดี” ไมรอนส่งลูกให้ผมอีกแล้วเปลี่ยนเรื่อง “ยังเจ็บแผลเมื่อคืนอยู่หรือเปล่า” เขาถาม

“ครับ”

“มีอะไรมากกว่านั้นไหม”

“หมายความว่ายังไง”

“ฉันกำลังคิดว่าควรพาเธอไปหาหมอดีหรือเปล่า”

ผมส่ายหน้า “ผมแค่เจ็บเฉยๆ”

“อยากเล่าหรือเปล่าว่าเกิดอะไรขึ้น”

ผมไม่อยากเล่า

“ดูเหมือนเธอทำให้ตัวเองและคนอื่นเจอเรื่องอันตรายนะ” ลุงไมรอนพูด

ผมสองจิตสองใจว่าจะเลียงความจริงเรื่องนี้อย่างไรดี ไมรอนพอจะรู้อ่างบางอย่าง ตำรวจก็รู้อ่างบางอย่าง แต่ผมบอกให้รู้หมดทุกอย่างไม่ได้ และพวกเขาอาจจะไม่มีทางเชื่ออยู่ดี ให้ตายสิ ผมเองยังไม่อยากเชื่อเลย

“การเป็นวีรบุรุษนะจะมีผลตามมาเสมอนะ มิคกี้” ลุงไมรอนพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “ต่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เราทำอยู่มันถูกต้องแล้วก็ตาม มันเคยได้รับบทเรียน

ในเรื่องนี้แบบฮาๆมาก”

เราต่างก็มองหน้ากัน ไม่รอนำเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่โทรศัพท์มือถือถื่นขึ้นเสียก่อน พอมองชื่อคนโทรเข้า เขาก็ทำหน้าคล้ายจะตกใจ

“โทษทีนะ” เขาพูดกับผม “แต่ฉันต้องรับสายนี้”

แล้วเขาก็เดินห่างไปทางสนาม จากนั้นก็คอมตัวลงเล็กน้อยแล้วเริ่มคุย

เธอทำให้ตัวเองและคนอื่นเจอเรื่องอันตราย...

ผมเจอเรื่องเสียงได้ ผมรับมันได้ แต่เพื่อนผมละ หรือว่า “คนอื่น ๆ” ละ ผมเดินออกมาทางทิศตรงข้ามแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมา

เราสี่คนไปที่ฟับโบลีโครกแห่งนั้นด้วยกันเพื่อช่วยแอสลีย์ เราคืออิม่าและผม อันนี้แน่นอนอยู่แล้ว นอกนั้นก็มึนสนับกับเรเซล สเปนเป็นพวกส่วนเกินเหมือนอิม่ากับผมนี่ละ แต่เรเซลไม่ใช่เลย

ผมต้องเช็กหน่อยว่าทุกคนเป็นอย่างไรบ้าง

ผมส่งข้อความไปหาสเปนก่อนและได้รับคำตอบอัตโนมัติตามนี้ สเปน: **ขณะนี้ฉันไม่สามารถตอบข้อความนี้ได้ เพราะเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นทำให้ฉันถูกกักบริเวณจนกว่าจะอายุ ๓๔**

แต่แล้วด้วยความที่เขาคือสเปน เขาจึงตอบเพิ่มมาว่า **แม่ของเอบราแฮม ลิงคอล์น ก็ตายเพราะสารพิษในน้ำนมตอนอายุ ๓๔ เหมือนกัน**

ผมอดยิ้มไม่ได้ สเปน “ขอยิ้ม” รักราระบะภารโรงของพ่อเขามาเพื่อช่วยเรา พ่อแม่เขาเป็นพ่อแม่ที่ห่วงและห่วงลูกมากที่สุดในบรรดาพ่อแม่ของทุกคนในกลุ่มเล็กๆ ของเรา ผมเลยเดาว่าเขาน่าจะเจอปัญหาหนักที่สุด แต่โชคดีที่สเปนเป็นคนเจ้าความคิด เขาคงจะไม่ใช่ไร

ผมส่งข้อความไปหาสมาชิกคนที่สี่ซึ่งเป็นคนสุดท้ายของกลุ่มอย่างเรเซล คอลด์เวล จะอธิบายถึงเรเซลอย่างไรดี...ผมจะพูดให้ง่ายเข้าไว้แล้วกัน เรเซลนะ เป็นเด็กสาวที่สวยที่สุดในโรงเรียน ต้องบอกแบบนี้เพราะมันไม่มีคำอื่นที่ดีกว่าจริงๆ ซึ่งจากข้อความนี้ ผมคิดว่าทุกโรงเรียนย่อมจะมีอยู่หนึ่งคน ใช่ เธอเป็นอะไรที่มากกว่าผู้หญิงที่สวยมาก ดังนั้นโปรดอย่าด่วนตราหน้าผมว่าเป็นพวกเหยียดเพศดีกว่า ความกล้าหาญและรอบรู้ที่เธอแสดงให้เห็นในสถานที่อันเลวร้ายนั้นเป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมายอย่างมาก

แต่ถึงจะอย่างนั้น ถ้าผมซื่อสัตย์ต่อตัวเองจริงๆ ความสวยของเธอคือสิ่งแรกที่ผุดขึ้นในหัวผม และเกือบจะทุกคนในโรงเรียนด้วยเช่นกัน

แต่เรื่องที่ว่าเรเซลมารวมกลุ่มกับเด็กใหม่ที่ไม่ว่าใครก็ดูถูก (ผม) “สาวอ้วน” ที่

นิยามตัวเองว่าเป็นพวกโกท-อีโม (อีมา) และเด็กเนิร์ดลูกภารโรง (สปูน) ใต้
อย่างไรนั้น ยังคงเป็นปริศนาอยู่

ผมใช้ความคิดอย่างหนักว่าจะส่งข้อความอะไรถึงเรเชลดี ผมยอมรับนะ
ผมมักประหม่าและทำอะไรไม่ถูกทุกทีเวลาอยู่ใกล้เธอ ฝ่ามือจะเริ่มมีเหงื่อซึม
ผมรู้ว่าควรเป็นผู้ใหญ่และไม่สนใจอะไรเรื่องนี้ ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นแบบนี้แหละ หรือ
ไม่ได้เป็นก็ไม่ว่า อยากรู้ก็ตาม หลังจากคิดอยู่นานว่าควรส่งข้อความไปว่าอะไรดี
ผมก็แตงหัวลงบนแป้นพิมพ์และเลือกพิมพ์ข้อความทักทายที่เปี่ยมเสน่ห์สุดๆ ไป
ตามนี้ **เธอโอเคไหม**

ก็อย่างที่คุณเห็นนั่นละ ลีลาผมจะพลีวมากถ้าเป็นเรื่องผู้หญิง

ผมรอข้อความตอบกลับของเรเชล แต่ก็ไม่มีมา พอลุงไมรอนคุยโทรศัพท์
เสร็จ เขาก็เดินโผล่กลับมาทางผมด้วยท่าที่ที่ออกจะเลื่อนลอย

ผมถามด้วยถ้อยคำแสนฉลาดที่ยืมมาจากข้อความที่ส่งให้เรเชล “คุณโอเคไหม”

“โอเค” ไมรอนพูด

“ใครโทร.มาครับ”

เสียงของลุงผมเหมือนดังมาจากที่ห่างไกล “เพื่อนสนิทที่ไม่ได้คุยกันมาพักหนึ่ง
แล้วนะ”

“เขาต้องการอะไรครับ”

ไมรอนยังคงมองเหม่อ

“ว่าไงครับ” ผมเรียก

“เขามีเรื่องอยากให้ออกไป เป็นเรื่องที่แปลก” ไมรอนดูนาฬิกา “ฉันต้องไป
ข้างนอกหน่อย ไม่เกินชั่วโมงจะกลับมา”

อืม แปลกแฮะ โทรศัพท์ผมสั่นบ้าง ผมดูชื่อคนที่โทร.มา พอเห็นเป็นชื่อ
เรเชล ซึ่พจรของผมก็สะดุด ผมปรี๊ดหัวห่างจากลุงมาเปิดอ่านข้อความของเรเชล
ข้อความมีอยู่ว่า **ตอนนี้คุยไม่ได้ ว่างั้นค่อยโทร.กลับได้ไหม**

ผมพิมพ์ตอบทันทีว่า **ได้สิ** แต่แล้วก็คิดในใจว่ามันจะฟังดูหมกมุ่นเกินไป
หรือเปล่า หรือควรจะทิ้งระยะสัก อ้อ ลักแปดวินาที เพื่อที่มันจะได้ไม่ดูเหมือนว่า
ผมเอาแต่ยื่นเต๋อข้อความจากเธอ

น่าสมเพชใช่ไหม

ลุงไมรอนรีบเดินไปที่รถ ผมเองก็เดินเข้าครัวหาอะไรกิน ผมนึกภาพเรเชลที่
นั่งส่งข้อความหาผมที่บ้าน ผมเพิ่งเคยไปบ้านเรเชลแค่หนึ่งครั้ง ซึ่งก็คือเมื่อวานนี้
มันตั้งอยู่บนที่ดินผืนใหญ่และมีรั้วตรงหน้าทางรถ มันดูว่างเปล่าและเหมือนจะอ้างว้าง

นำดูถ้าต้องมาอาศัยอยู่จริง ๆ

บนโต๊ะในครัวมีหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นชื่อเดอะ เวสต์เอลเซกซ์ทริบูนวางอยู่ฉบับหนึ่ง เรื่องราวในหน้าหนึ่งสามฉบับติดกันนำเสนอเรื่องที่น่าก่อกวนดั่งแองเจлика ไวแอตต์ ที่มาเยี่ยมเมื่อเล็กๆของเรา มีข่าวลือว่าแองเจлика ไวแอตต์ ไม่เพียงแค่มารายภาพยนตร์ที่นั่นเท่านั้น แต่ตามพาดหัวข่าวยังบอกอีกว่า

ต้องการวัยรุ่นในเมืองนี้ไปร่วมแสดงเป็นตัวประกอบ!

ทุกคนที่โรงเรียนมัธยมปลายแคลเซิลตันตื่นตื่นกับข่าวนี้นัก เด็กผู้ชายในโรงเรียนผมซึ่งหลายคนยังมีโปรเตอร์ภาพถ่ายหิวหาวของแองเจлика ไวแอตต์ ที่สวมวิกินี้หน้าขึ้นติดอยู่บนผนังดูจะตื่นตื่นกันเป็นพิเศษ

ขณะที่ตัวผมมีเรื่องอื่นที่สำคัญกว่าให้ต้องสนใจ

ผมเลื่อนหนังสือพิมพ์ไปด้านข้างแล้วหยิบภาพถ่ายของเพชรฆาตแห่งโลดซ์ออกมา จากนั้นก็วางภาพลงกับโต๊ะแล้วจ้องเขม็ง ก่อนจะหลับตา บันทึกภาพที่เห็นไว้ในหัวเหมือนภาพที่ได้จากการมองดวงอาทิตย์ ผมบอกตัวเองให้นึกย้อนถึงเหตุการณ์บนทางหลวงแคลิฟอร์เนีย ย้อนถึงอุบัติเหตุครั้งนั้น ย้อนถึงตอนที่ต้องติดอยู่ในรถ และได้เห็นพ่อกำลังจะตาย ได้เห็นดวงตาสีเขียวขอบเหลืองคู่นั้นที่ฉกเอาความหวังทั้งหมดไปจนหมด

ความคิดผมจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของเจ้าหน้าที่กู้ชีพ แล้วผมก็พยายามจะซ้อนภาพเขาเข้ากับภาพในหัวที่สร้างขึ้นจากการจ้องภาพถ่ายบนโต๊ะ

ทั้งสองเป็นคนคนเดียวกัน

แต่มันเป็นไปไม่ได้หรอก เพชรฆาตอาจจะมียุวกชายที่หน้าตาเหมือนเขาเป๊ะ หรืออาจเป็นหลานชาย หรืออาจเป็นผมเองที่เสียชีวิตไปแล้ว

ผมควรไปพบคุณยายค้างคาวอีกครั้ง ควรจะไปคาดคั้นเอาคำตอบ

แต่ผมต้องคิดก่อนว่าจะเข้าหาเธออย่างไรดี ผมต้องคิดให้ตกและพิจารณาความเป็นไปได้ทุกทางรวมทั้งต้องพยายามใช้เหตุผล อีกอย่างคือมีเรื่องอื่นให้ต้องพิจารณาด้วย

มีคำกล่าวที่เก่าแก่ประโยคหนึ่ง “ไม่มีสิ่งใดแน่นอน ยกเว้นความตายกับภาษี” ใครก็ตามที่เป็นคนพูดคงลืมนอะไรไปอย่าง นั่นคือการบ้าน

ผมกำลังคิดว่าจะขอให้ลุงไมรอนเขียนใบแก้ตัวให้ผมแบบนี้ดีไหม

เรียน มิสซิสพรีดแมน

มิกี้จะส่งการบ้านเรื่องการปฏิบัติฝรั่งเศสล่าช้าเนื่องจากต้องไปช่วยชีวิตเพื่อนนักเรียนและได้เห็นคนถูกยิง ตัวเองก็ถูกซ้อมจนกระทั่งยังถูกตำรวจสอบปากคำอีก...อ้อ แล้วยังได้เห็นภาพถ่ายอดีตทหารนาซีที่ต่อมาปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่กู๊ปเคิลเฟอร์เนียและเป็นคนบอกเขาว่าพ่อของเขาตายแล้ว

มิกี้จะส่งการบ้านลับดาห์หน้าะครับ

ไม่ดีกว่า ผมว่าแบบนี้คงไม่ได้ผลหรอก นอกจากนั้นผมยังเกลียดคำว่า ล่าช้า ด้วย ทำไมเราถึงใช้คำว่า ล่าช้า กันทุกทีเวลาเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเรียน ใช้แค่คำว่า ช้า คำเดียวไม่ได้หรือ

ให้ตายเถอะ ผมนอนดีกว่า

ห้องนอนของผมเคยเป็นห้องนอนของลุงไมรอนมานานหลายปี ห้องนี้อยู่ชั้นใต้ดิน ซึ่งจะมองว่าเป็นห้องแนว “เรโทร” ก็ได้ ถ้ามันไม่เหม็นลึ้นดิขนาดนี้ ในห้องมีปืนแม็กทุมด้วยไว้นิลกับโคมไฟลาวา มีกระตังด้วยรางวัลที่อายุมากกว่าสี่สิบปี

ส่วนคู่มือทำรายงานหัวข้อการปฏิบัติฝรั่งเศสก็ไม่ใช่ใครที่เ็นนอกจากระเซล คอลด์เวล ผมเพิ่งรู้จักเรเซลได้ไม่นาน แต่ผมรู้สึกว่าเป็นเด็กสาวประเภทที่มักจะส่งการบ้านตรงเวลาเสมอ รู้ใช้ใหม่ว่าประเภทไหน เวลาเมื่อสอบเธอจะมาสอบแล้วสวดสาบานว่าตัวเองต้องสอบตกแน่ แต่แล้วก็กลับทำเสร็จเร็วจนเป็นสถิติ จากนั้นก็ส่งกระดาษคำตอบอันปราศจากที่ติก่อนจะนั่งจดดูนี่เพิ่มเติมลงในสมุดตลอดเวลาที่เหลือ

ไม่มีทางหรอกที่เธอจะยอมปล่อยให้ผมส่งการบ้าน “ล่าช้า”

สิบห้านาทีต่อมา โทรศัพท์มือถือของผมดังขึ้น เรเซลโทรมา

ผมกดปุ่มที่ควรถกและเอ่ยว่า “สวัสดี”

“หวัดดี”

“หวัดดี”

ใช่ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็พลีไปหมด และผมก็ตัดสินใจจะเลือกใช้คำที่กลายเป็นวลีในการเริ่มสนทนาที่ผมจดลึบไว้เรียบร้อยแล้ว “เธอโอเคไหม”

“คงงั้นนะ” เธอบอก

เรเซลดูใจลอยแปลกๆ

“เป็นคืนที่วุ่นวายน่าดู” ผมพูด

“มิกี้”

“ว่าไง”

“เธอคิดว่า...”

“คิดอะไร”

“ไม่รู้สิ มิกี้ มันจบแล้วหรือ ฉันไม่รู้สิว่ามันจบเลย”

ผมไม่แน่ใจว่าควรพูดอะไรดี เพราะผมก็รู้สึกแบบเดียวกัน เหมือนว่าเรื่องราวนี้เป็นแค่การเริ่มต้นเท่านั้น ผมอยากจะพูดอะไรเพื่อปลอบใจเธอ แต่ก็ไม่อยากรบกวน

“ไม่รู้สิ” ผมพูด “แต่มันก็น่าจะเป็นอย่างนั้นนะ”

เงียบ

ผมพูด “เรามีรายงานเรื่องประวัติฝรั่งเศสต้องส่งพรุ่งนี้นะ”

“ใช่”

เงียบอีก ผมนึกภาพและเห็นเธอนั่งอยู่คนเดียวในแมนชั่นแว้งว่าง เป็นภาพที่ผมไม่ชอบเอาเสียเลย

“เราทำรายงานกันดีไหม” ผมบอก

“อะไรนะ”

“เรามาลองทำรายงานกันดีไหม ฉันรู้ว่ามันดีอยู่แล้ว แต่ฉันไปหาเธอได้นะ หรือจะช่วยกันทำทางโทรศัพท์ก็ได้ หรือ...”

แต่แล้วผมก็ได้ยินเสียงอะอะดังแว่วผ่านกระบอกโทรศัพท์เข้ามา

เรเซลเหมือนจะทำเสียงตกใจ ผมไม่แน่ใจนัก แล้วก็มิเสียงอะอะอีก

“เรเซล” ผมพูด

“ฉันต้องวางก่อนนะ มิกี้”

“อะไรนะ”

“ฉันยังคุยไม่ได้” เสียงเธอฟังดูหนักแน่นแปลกๆ “ฉันมีเรื่องบางอย่างต้องไปจัดการ”

“อะไรนะ”

“เจอกันพรุ่งนี้เข้าที่โรงเรียนนะ” เธอวางสาย

แต่เรเซลพูดผิด ผมจะไม่ได้เจอเธอที่โรงเรียนในตอนเช้า เพราะเมื่อถึงเวลานั้นทุกอย่างก็เปลี่ยนไปแล้ว

เรื่องมันเริ่มต้นจากเสียงเคาะประตูอย่างแรง

ตอนนั้นผมกำลังฝันถึงพ่อกับแม่ พวกเราอยู่ในที่ซึ่งผมไม่เคยไปมาก่อน
แม่ของผมหรือคิดตี้ โบลิทาร์ ผู้เป็นตำนาน กำลังเล่นเทนนิสอยู่

ก่อนที่แม่จะท้อง แม่วัยสิบเจ็ดของผมเคยเป็นนักเทนนิสหญิงมือสมัครเล่น
อันดับต้นของโลก แต่แม่หยุดเล่นเทนนิสไปเพราะมีผม แล้วก็ไม่เคยกลับไปเล่น
อีกเลย

ประหลาดนะ ว่าไหม

ในฝันนั้น แม่กำลังแข่งนัดสำคัญอยู่บนสนามเซ็นเตอร์คอร์ต ผู้ชมล้นหลาม
เลยทีเดียว ผมนั่งอยู่ข้างพอบบนอัฒจันทร์ แต่พ่อไม่เห็นผม พ่อเอาแต่มองแม่ที่
อยู่บนสนามด้วยแวตารักใคร่ ทั้งสองคนมีความสุขกันมาก พ่อแม่ผมนะ ผู้ใหญ่
หลายคู่ที่มีลูกแล้วไม่เป็นแบบนี้กันหรอก จริงอยู่ เขาอาจจะกินอาหารด้วยกัน ไปดู
หนังกัน หรือทำอะไรด้วยกัน แต่ดูเหมือนนานๆ จึงจะสบตากันสักครั้ง พวกเขา
เพียงแต่อยู่ในบริเวณเดียวกัน ซึ่งมันก็อาจจะทำให้รู้สึกสบายใจ เรื่องนี้ผมไม่รู้หรอก

แต่กับพ่อแม่ผมนะไม่ใช่ พ่อแม่ของผมไม่เคยละสายตาไปจากกันและกัน
ชอบทำราวกับรอบตัวไม่มีใครอยู่ ราวกับเพิ่งจะตกหลุมรักกันหมาดๆ ในช้านั้น
ราวกับต่างคนต่างพร้อมจะวิ่งตัดทุ่งดอกเดซี่เพื่อไปเข้ากอดกันตลอดเวลาโดยมีเสียง
เพลงชวณเลียนบรรเลงประกอบคลอไป

ใช่ ในฐานะที่เป็นลูกชายของทั้งคู่ ผมบอกได้เลยว่าผมกระดากอายมาก

ผมเคยคิดเสมอว่าตัวเองก็คงจะได้พบเจอกับความรักแบบนี้เหมือนกัน

แต่ตอนนี้ผมไม่ต้องการแล้ว มันไม่ใช่เรื่องดี มันทำให้เราต้องพึ่งพาคนอื่นจนเกินไป เราจะยิ้มต่อเมื่ออีกฝ่ายยิ้ม เราจะหัวเราะต่อเมื่ออีกฝ่ายหัวเราะ และเมื่อไหร่ที่อีกฝ่ายหยุดหัวเราะ เราก็จะหยุดหัวเราะไปด้วย

และเมื่ออีกฝ่ายตายจากไป ส่วนหนึ่งในตัวเราก็จะตายจากไปเช่นกัน

นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับแม่ของผม

ในความฝัน แม่ผมตีลูกวินเนอร์ข้ามคอร์ตด้วยการหวดลูกแบบโพรแฮนด์ ผู้ชมต่างร้องตะโกน

มีคนพูดว่า “เกม เซต แมตช์...ผู้ชนะคือคิตตี้ โปลิทาร์!”

แม่ผมชูเร็กเกิดขึ้นในอากาศ ผู้ชมพากันลุกขึ้น พ่อผมก็ลุกขึ้นปรบมือด้วยดวงตาที่มีน้ำตาคลอหน่วย ผมเองก็พยายามจะยืนขึ้นปรบมือเหมือนกัน แต่ทำไม่ได้ เหมือนผมถูกทากาวติดไว้กับเก้าอี้ ผมเงยหน้ามองพ่อ พ่อก็มลงยิ้มให้ผม แต่แล้วจู่ๆ พ่อก็เริ่มลอยไป

“พ่อครับ”

ผมพยายามเดิน แต่ก็ยังลุกขึ้นไม่ได้ พ่อกำลังลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า แม่ก็ลอยตามขึ้นไปด้วย ทั้งสองคนก้มมือเรียกให้ผมตามไป แม่ตะโกนเรียกผม

“เร็วเข้า มิคกี้!”

แต่ผมก็ยังขยับไม่ได้อยู่ดี

“รอผมด้วย!” ผมตะโกน

แต่พอกับแม่ก็ยังคงลอยต่อไป ผมเอามือสองข้างจับที่เท้าแขนแล้วพยายามดึงตัวเองลุกขึ้น แต่ก็ติดอยู่อย่างนั้น ผมยังพอมองเห็นพ่อกับแม่ แต่ตอนนี้ทั้งสองไปไกลแล้ว

ผมคงไม่มีวันตามทัน ผมสุดท้ายใจลึกแล้วพยายามจะลุกขึ้นอีกครั้ง

ครั้งนี้เองที่ผมตระหนักว่าตัวเองกำลังถูกตรึงไว้

บนไหล่ผมมีมือข้างหนึ่งจับอยู่ เป็นมือที่แข็งแรงมาก มันกดผมไว้กับที่

“ปล่อยผมนะ!”

แต่เมื่อนั้นกลับจับแน่นขึ้น พ่อผมหันขวับไปก็เห็นเขายืนค้ำอยู่ ยืนด้วยใบหน้าที่ยังมีสีหน้าขี้ความหวังอยู่เช่นเดิม เขาคือเจ้าหน้าที่กู้ชีพผมสิทธรายตาลีเชียวนั่นเอง มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นอีก

เจ้าหน้าที่กู้ชีพหายไปแล้ว พ่อแม่ผมก็เหมือนกัน

ตอนนี้ผมกลับมาอยู่ในห้องนอนชั้นใต้ดินแล้ว หัวใจเต้นโครมคราม ผมสุดลมหายใจเอือกใหญ่แล้วพยายามตั้งสติ เสียงเคาะประตูยังคงดังขึ้น

ทำไมไมรอนไม่ไปดูนะ

ผมพลิกตัวลงจากเตียงแล้วเดินขึ้นบันได

เสียงเคาะร็อนรนยังตามมา

“รอเดี๋ยวครับ” ผมตะโกน

ไมรอนไปไหนนะ

ผมเดินไปถึงประตูหน้าบ้าน รู้ว่าควรถามก่อนว่าคนที่มาเป็นใคร แต่ผมกลับเปิดประตูเลย ก่อนจะพบตำรวจในเครื่องแบบเต็มยศสองนายยืนอยู่

ผมถอยหนึ่งก้าว

“มีคิก โบลิทาร์ ไซหรือเปล่า”

“ครับ”

“นั่นคือเจ้าหน้าที่แมคโดนัลด์ ส่วนนี่คือเจ้าหน้าที่บอลล์”

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ” ผมถาม

“มีการยิงกันเกิดขึ้น เราอยากให้เธอมากับเรา”